

DECIZIE Nr. 218/2019 din 9 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 și art. 237 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

EMITENT: CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL NR. 609 din 24 iulie 2019

Valer Dorneanu - președinte
Marian Enache - judecător
Petre Lăzăroiu - judecător
Mircea Ștefan Minea - judecător
Daniel Marius Morar - judecător
Mona-Maria Pivniceru - judecător
Livia Doina Stanciu - judecător
Simona-Maya Teodoroiu - judecător
Varga Attila - judecător
Benke Károly - magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 și art. 237 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Gabriel Marius Grad și Cabinetul individual de consultanță fiscală Gabriel Marius Grad în Dosarul nr. 842/243/2016 al Tribunalului Cluj - Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și în Dosarul nr. 840/243/2016* al Judecătoriei Hunedoara și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.586D/2017.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 7 martie 2019, în prezența reprezentantului autorului excepției Gabriel Marius Grad, domnul avocat Cosmin Flavius Coștaș, și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin Daniel Ioan Chiriaz, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea a dispus conexarea Dosarului nr. 1.901D/2017 la Dosarul nr. 1.586D/2017 și, în temeiul prevederilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, a amânat pronunțarea pentru data de 14 martie 2019. La această dată, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, în temeiul dispozițiilor art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992 și art. 56 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 9 aprilie 2019, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin încheierile din 5 aprilie 2017 și 18 mai 2017, pronunțate în dosarele nr. 842/243/2016 și nr. 840/243/2016*, **Tribunalul Cluj - Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și Judecătoria Hunedoara au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 și art. 237 din Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Gabriel Marius Grad și Cabinetul individual de consultanță fiscală Gabriel Marius Grad în cauze având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva încheierii prin care s-a respins ca neîntemeiată contestația la executare formulată și s-a menținut adresa de înființare a poprii, respectiv soluționarea unei contestații la executare, prin care se solicită anularea unei adrese de înființare a poprii.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că executarea silită a întregului venit brut plasează autoritatea publică pe o poziție preferențială pentru recuperarea cât mai rapidă a creanței. Or, statul nu poate să își impună în mod arbitrar și unilateral poziția favorabilă în detrimentul debitorului, fără respectarea Codului de procedură civilă. În caz contrar, se încalcă dispozițiile constituționale referitoare la statul de drept.

5. Cu privire la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, se arată că, dacă în condițiile Codului de procedură civilă creditorul va putea executa pentru a-și recupera creanța doar o treime din veniturile brute ale debitorului, în condițiile Codului de procedură fiscală se poate institui măsura de executare a poprii pe "orice venituri urmăribile", deci asupra tuturor veniturilor brute ale debitorului. Astfel, se constată că situația debitorului depinde în totalitate de calitatea creditorului său - statul român sau orice altă persoană. O atare diferență de tratament nu are la bază nicio justificare obiectivă și rezonabilă, nu urmărește un scop legitim și nici nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat.

6. Cu privire la încălcarea art. 22 alin. (1), art. 34 alin. (1) și art. 47 alin. (1) din Constituție, se arată că debitorul, în situația dată, este lipsit, ca urmare a unei executări silită totale, de orice mijloace de trai. Fără niciun fel de venituri, debitorul nu își mai poate asigura subzistența și nu mai beneficiază de protecția sistemului de asigurări sociale de sănătate, neputând plăti contribuția aferentă acestuia. Se subliniază că autoritatea publică încalcă garanțiile oferite particularilor de Constituție prin faptul că execută silit toate veniturile brute ale debitorilor săi, nerespectând limitele urmăririi mobiliare impuse de Codul de procedură civilă.

7. Cu privire la încălcarea art. 44 alin. (1) din Constituție, se arată că privarea debitorului indolent de proprietate, respectiv de totalitatea veniturilor brute pe care le încasează de la alți debitori ai săi, constituie o ingerință nepermisă în dreptul de proprietate al acestuia. Se susține că art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție impune necesitatea respectării prevederilor legislației naționale în privința modalităților și condițiilor măsurii privative de proprietate. Este invocată Decizia Comisiei Europene a Drepturilor Omului din 11 decembrie 1986, pronunțată în Cauza S. și T. împotriva Suediei, în conformitate cu care "o obligație financiară care rezultă din impozite și cotizații poate aduce atingere protecției bunurilor din moment ce aceasta constituie o povară excesivă pentru persoana în cauză sau compromite radical situația sa financiară". În situația puțin dezirabilă în care statul privează debitorul de toate veniturile sale brute, acesta este lipsit de orice

mijloace de trai. Fără niciun venit, debitorul nu își poate asigura existența, fiindu-i periclitat standardul de viață și de sănătate.

8. Tribunalul Cluj - Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Se arată că în Codul de procedură fiscală nu se regăsește o definiție a sintagmei "sumelor urmăribile" din cuprinsul art. 236 alin. (1) din același cod, însă, pentru a stabili limitele popririi, trebuie avute în vedere prevederile art. 3 alin. (2) din cod, potrivit cărora, atunci când acest act normativ nu dispune, se aplică prevederile Codului de procedură civilă. Potrivit art. 729 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă, "Salariile și alte venituri periodice, pensiile acordate în cadrul asigurărilor sociale, precum și alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia pot fi urmărite: a) până la jumătate din venitul lunar net [...]", ceea ce înseamnă că pentru determinarea sumelor urmăribile la care se referă art. 236 alin. (1) din Codul de procedură fiscală trebuie să se țină cont de prevederile antereferate, astfel că, atunci când debitorul urmărit este o persoană fizică, veniturile la care se referă art. 729 alin. (1) din Codul de procedură civilă vor putea fi poprite doar în quantum de o treime.

10. În acest context, faptul că pentru a determina limitele urmăririi trebuie realizată o interpretare a sintagmei "bunuri urmăribile" nu este de natură să confere textelor criticate caracter neconstituțional.

11. Judecătoria Hunedoara apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

13. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că situarea pe o poziție preferențială a statului în activitatea de recuperare a creanțelor nu este de natură a determina o lipsă de previzibilitate a legii.

14. Se învederează faptul că, prin Decizia nr. 849 din 23 iunie 2011, Curtea a statuat că legiuitorul este competent să reglementeze, cu respectarea dispozițiilor constituționale, condițiile în care statul își poate recupera sumele datorate de la debitorii săi. Statul trebuie să aibă posibilitatea de a recupera rapid sumele de bani datorate, sume de bani care alimentează în mod ritmic și permanent bugetul public național și care sunt folosite pentru buna funcționare a autorităților și instituțiilor publice. Faptul că prin această procedură se asigură o anumită celeritate procesului de recuperare a sumelor datorate nu constituie o încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție, situațiile învederate de autorul excepției în susținerea criticilor sale fiind diferite, una vizând sfera publică, cealaltă sfera privată a raporturilor juridice.

15. Se mai citează Decizia nr. 875 din 10 iulie 2008, prin care Curtea Constituțională a statuat că obligația statului de a proteja interesele naționale în activitatea financiară, conform art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, justifică necesitatea asigurării certitudinii în constituirea ritmică a resurselor financiare ale statului. Este în afară de orice îndoială faptul că încasarea impozitelor și taxelor constituie sursa principală de venituri a statului, fiind una dintre expresiile cele mai evidente ale apărării intereselor naționale pe plan financiar. Numai dacă dispune de aceste resurse

bugetare, statul va fi în măsură să își îndeplinească obligațiile sale față de cetățeni și operatorii economici, care au fost stabilite în art. 135 alin. (2) lit. a) și b) din Constituție.

16. Se concluzionează în sensul că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, ținând seama și de limitele în care veniturile unei persoane pot fi supuse executării silite, stabilite conform art. 729 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

17. **Avocatul Poporului**, în Dosarul nr. 1.586D/2017, apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, având în vedere art. 1 alin. (5) din Constituție, se arată că normele juridice nu există izolat, ci trebuie raportate la întreg ansamblul normativ din care fac parte. În acest context se menționează art. 3 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, care prevede că "Unde prezentul cod nu dispune, se aplică prevederile Codului civil și ale Codului de procedură civilă, republicat, în măsura în care acestea pot fi aplicabile raporturilor dintre autorități publice și contribuabili/plătitori". De asemenea, cu privire la limitele urmăririi veniturilor bănești, se fac referiri la Decizia Curții Constituționale nr. 710 din 29 noiembrie 2016, paragrafele 22 și 23.

18. Se mai indică faptul că dispozițiile legale criticate au în vedere atât persoane juridice, cât și persoane fizice, subiecte în cadrul unui raport de drept fiscal. Prin urmare, situația diferită în care se găsesc persoanele la care se referă dispozițiile legale criticate justifică un tratament juridic diferențiat, astfel încât nu sunt încălcate prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 236 și art. 237 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015, care au următorul cuprins:

- Art. 236: "(1) Sunt supuse executării silite prin poprire orice sume urmăribile reprezentând venituri și disponibilități bănești în lei și în valută, titluri de valoare sau alte bunuri mobile necorporale, deținute și/sau datorate, cu orice titlu, debitorului de către terțe persoane sau pe care aceștia le vor datora și/sau deține în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente.

(2) Sumele reprezentând credite nerambursabile ori finanțări primite de la instituții sau organizații naționale ori internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte nu sunt supuse executării silite prin poprire, în cazul în care împotriva beneficiarului acestora a fost pornită procedura executării silite.

(3) În cazul sumelor urmăribile reprezentând venituri și disponibilități în valută, băncile sunt autorizate să efectueze convertirea în lei a sumelor în valută, fără consimțământul titularului de cont, la cursul de schimb afișat de acestea pentru ziua respectivă.

(4) Sumele ce reprezintă venituri bănești ale debitorului persoană fizică, realizate ca angajat, pensiile de orice fel, precum și ajutoarele sau indemnizațiile cu destinație specială sunt supuse urmăririi la plătitorul venitului numai în condițiile Codului de procedură civilă, republicat, cu modificările ulterioare.

(5) Poprirea asupra veniturilor debitorilor persoane fizice sau persoane juridice se înființează de către organul de executare silită, printr-o adresă care se comunică terțului poprit, cu respectarea termenului prevăzut la art. 230 și cu înștiințarea debitorului despre înființarea popririi.

(6) Poprirea nu este supusă validării.

(7) Poprirea înființată anterior, ca măsură asigurătorie, devine executorie potrivit art. 213 alin. (2) și (3). În acest caz, organul fiscal transmite terțului poprit o adresă de înființare a popririi executorii. Totodată, despre această măsură va fi înștiințat și debitorul.

(8) Poprirea se consideră înființată din momentul primirii adresei de înființare de către terțul poprit. În acest sens, terțul poprit este obligat să înregistreze atât ziua, cât și ora primirii adresei de înființare a popririi.

(9) După înființarea popririi, terțul poprit este obligat:

a) să plătească, de îndată sau după data la care creanța devine exigibilă, organului fiscal suma reținută și cuvenită, în contul indicat de organul de executare silită;

b) să indisponibilizeze bunurile mobile necorporale poprite, înștiințând despre aceasta organul de executare silită;

c) în cazul înființării popririi asigurătorii, cu excepția popririi asigurătorii asupra sumelor din conturile bancare, să vireze, de îndată sau după data la care creanța devine exigibilă, organului fiscal suma indicată, în contul de garanții menționat de organul de executare silită. Suma virată reprezintă o garanție în sensul art. 211 lit. a).

(10) În situația în care, la data comunicării adresei de înființare a popririi, terțul poprit nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit sau nu va datora în viitor asemenea sume în temeiul unor raporturi juridice existente, înștiințează despre acest fapt organul de executare silită în termen de 5 zile de la primirea adresei de înființare a popririi.

(11) În cazul în care sumele datorate debitorului sunt poprite de mai mulți creditori, terțul poprit anunță în scris despre aceasta pe creditori și procedează la distribuirea sumelor potrivit ordinii de preferință prevăzute la art. 258.

(12) Pentru stingerea creanțelor fiscale, debitorii titulari de conturi bancare pot fi urmăriți prin poprire asupra sumelor din conturile bancare, prevederile alin. (5) aplicându-se în mod corespunzător.

(13) În măsura în care este necesar, pentru achitarea sumei datorate la data sesizării băncii, potrivit alin. (12), sumele existente, precum și cele viitoare provenite din încasările zilnice în

conturile în lei și în valută sunt indisponibilizate în limita sumei necesare pentru realizarea obligației ce se execută silit, astfel cum aceasta rezultă din adresa de înființare a popririi. Băncile au obligația să plătească sumele indisponibilizate în contul indicat de organul de executare silită în termen de 3 zile de la indisponibilizare.

(14) Din momentul indisponibilizării, respectiv de la data și ora primirii adresei de înființare a popririi asupra disponibilităților bănești, băncile nu procedează la decontarea documentelor de plată primite, respectiv la debitarea conturilor debitorilor, și nu acceptă alte plăți din conturile acestora până la achitarea integrală a obligațiilor fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi, cu excepția:

a) sumelor necesare plății drepturilor salariale, inclusiv a impozitelor și contribuțiilor aferente acestora, reținute la sursă, dacă, potrivit declarației pe propria răspundere a debitorului sau reprezentantului său legal, rezultă că debitorul nu deține alte disponibilități bănești;

b) sumelor necesare plății accizelor de către antrepozitarii autorizați. În acest caz, debitorul prezintă instituției de credit odată cu dispoziția de plată și copia certificată, conform cu originalul, a autorizației de antrepozitar;

c) sumelor necesare plății accizelor, în numele antrepozitarilor autorizați, de către cumpărătorii de produse energetice;

d) sumelor necesare plății obligațiilor fiscale de care depinde menținerea valabilității înlesnirii. În acest caz, debitorul va prezenta instituției de credit odată cu dispoziția de plată și copia certificată, conform cu originalul, a documentului prin care s-a aprobat înlesnirea la plată.

(15) Pe perioada popririi asigurătorii, băncile acceptă plăți din conturile debitorilor dispuse pentru stingerea sumelor prevăzute la alin. (14), precum și pentru stingerea obligațiilor fiscale aferente bugetelor administrate de organul fiscal care a înființat poprirea.

(16) Încălcarea prevederilor alin. (9), (11), (13), (14) și (18) atrage nulitatea oricărei plăți.

(17) În cazul în care executarea silită este suspendată ori încetează, potrivit legii, organul de executare silită înștiințează de îndată, în scris, instituțiile de credit ori, după caz, terțul poprit pentru sistarea, temporară, totală sau parțială a indisponibilizării conturilor și reținerilor. În caz contrar instituția de credit este obligată să procedeze potrivit dispozițiilor alin. (13) și (14).

(18) În situația în care titlurile executorii nu pot fi onorate în aceeași zi, instituțiile de credit urmăresc executarea acestora din încasările zilnice realizate în contul debitorului.

(19) Dispozițiile alin. (11) se aplică în mod corespunzător.";

- Art. 237: "(1) Dacă terțul poprit înștiințează organul de executare silită că nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit, dar din informațiile și documentele deținute organul fiscal are indicii că terțul poprit datorează asemenea sume debitorului, precum și în cazul în care se invocă alte neregularități privind înființarea popririi, instanța judecătorească în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul terțului poprit, la cererea organului de executare silită ori a altei părți interesate, pe baza probelor administrate, dispune cu privire la menținerea sau desființarea popririi.

(2) Judecata se face de urgență și cu precădere.

(3) Pe baza hotărârii de menținere a popririi, care constituie titlu executoriu, organul de executare silită poate începe executarea silită a terțului poprit, în condițiile prezentului cod."

22. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept și alin. (5) privind calitatea legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 34 privind dreptul la ocrotirea sănătății, art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată și art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 1 - Protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 din Codul de procedură fiscală, Curtea reține că textul legal criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei. Astfel, din cele două dosare aflate pe rolul Curții Constituționale nu rezultă că terțul poprit a înștiințat organul de executare silită că nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit pentru ca art. 237 din cod să își găsească incidența în cauză. Or, "legătura cu soluționarea cauzei" presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecătii, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 303 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 8 iulie 2014, paragraful 24). Prin urmare, având în vedere art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 din Codul de procedură fiscală este, de asemenea, inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare.

24. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 din Codul de procedură fiscală, Curtea reține că autorul acesteia este nemulțumit de faptul că textul analizat nu stabilește limite ale urmăririi veniturilor bănești ale persoanelor fizice independente în sensul Ordonanței Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 538 din 1 septembrie 2001, și anume ale consultanților fiscali. O asemenea susținere vizează însă o chestiune de interpretare și aplicare a legii în sensul stabilirii naturii juridice a persoanelor fizice independente și al determinării consecințelor juridice care decurg din aceasta. Prin urmare, în funcție de calificarea dată și de natura veniturilor realizate, persoana fizică independentă urmează a beneficia, în ceea ce privește urmărirea mobilă, fie de regimul debitorului persoană juridică, fie de cel al persoanei fizice, în acest ultim caz cu condiționările impuse prin art. 236 alin. (4) din Codul de procedură fiscală.

25. Cu privire la interpretarea și aplicarea legii, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a reținut că acestea acoperă identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, iar instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide cu privire la aceste aspecte (a se vedea Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009). Printr-o jurisprudență constantă, Curtea s-a pronunțat cu privire la competența exclusivă a instanțelor judecătorești de a soluționa probleme care țin de interpretarea și/sau

aplicarea legii. Astfel, prin Decizia nr. 504 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 22 decembrie 2014, paragraful 14, Curtea s-a pronunțat în sensul că, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, aceasta asigură controlul de constituționalitate a legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției. Așadar, aplicarea și interpretarea legii nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, acestea fiind de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție. Prin urmare, având în vedere că în prezenta cauză critica formulată vizează modul de interpretare și aplicare a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 71/2001, art. 236 din Codul de procedură fiscală și ale art. 729 din Codul de procedură civilă la speța dedusă judecătii, Curtea constată că soluționarea acesteia excedează competenței sale. Potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea "se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată", iar nu cu privire la modul de interpretare și aplicare a legii în concret la o cauză. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 din Codul de procedură fiscală este inadmisibilă prin prisma art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1 - 3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 și art. 237 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Gabriel Marius Grad și Cabinetul individual de consultanță fiscală Gabriel Marius Grad în Dosarul nr. 842/243/2016 al Tribunalului Cluj - Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și în Dosarul nr. 840/243/2016* al Judecătoriei Hunedoara.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj - Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și Judecătoriei Hunedoara și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,

Benke Károly